

Wanneer de muziek uitgaat,
het licht aangaat
en het publiek verdwijnt,
in de stilte van de nacht.

Pas dan begint het echte concert.
Het gedonder en de onrust
komen pas tot leven,
zoals een uil jaagt,
in het diepste van de nacht.

De demon van binnen
houdt zich schuil,
bang om verjaagd te worden,
door de warmte van een zomerdag.

Maar als de wereld dan stil wordt,
alles van binnen tot leven komt,
wordt het een kat en muisspel
tussen mij en mijn ziel.

Met een laatste ademhaling
hapt ze naar het laatste beetje hoop,
grijpt ze naar een laatste strohalm,
klampt ze zich vast aan het leven.

Want als ze even niet oplet,
gaat ze kopje onder
en verdrinkt ze, nog voor dat ze kan zwemmen,
in haar eigen overstroming van emoties.

En toch zie ik haar vechten,
voordat de lichtjes in haar ogen
defintief doven en ze los moet laten,
omdat ze alle grip verliest.

Met gitzwarte inkt
schrijf ik een brief,
gericht aan mijn gedachten.

Want kleurloos
voelt mijn leven.
Dagen, jaren, onafgebroken.

Als ik probeer te kleuren,
past het nooit
binnen de lijntjes.

De grenzen van normaal,
vervaagd tot zwarte lijnen.
Grenzen van mijn innerlijke hel.